

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
91/11. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2011. szeptember 15.

A C-347/09. sz. ügyben hozott ítélet
Jochen Dickinger és Franz Ömer elleni büntetőeljárás

Az internetes szerencsejátékok szervezésére vonatkozó monopólium csak akkor igazolható, ha az e játékokhoz kapcsolódó veszélyekkel szembeni küzdelem célját koherens és szisztematikus módon valósítja meg

A monopólium arányosságának értékelésénél a nemzeti bíróságok nem kötelesek figyelembe venni azokat az ellenőrző-rendszereket, amelyek hatálya alá a valamely más tagállamban letelepedett társaságok tartoznak

Az osztrák jog a szerencsejátékok terén monopóliumot hoz létre, amelynek értelmében a szerencsejátékok szervezésének joga az állam részére van fenntartva.

Az interneten értékesített kaszinójátékok hasonlóak a lottójátékokhoz, és ennek következtében a lottójátékokra vonatkozó koncessziós rendszer vonatkozik rájuk, amely e játékok egésze tekintetében a koncesszió egyetlen piaci szereplő részére történő átengedéséről rendelkezik. A koncessziójogosultnak tökeegyesítő társaságnak kell lennie, székhelyének Ausztria területén kell lennie, és a társaságnak az osztrák hatóságok felügyelete alá kell tartoznia. A jelenlegi kizárólagos koncessziójogosult 2012-ig az Österreichische Lotterien GmbH nevű gazdasági társaság.

A szerencsejátékok engedély nélküli szervezése esetén büntetőeljárás indítható.

Jochen Dickinger és Franz Ömer osztrák állampolgárok, és ők az alapítói a bet-at-home.com elnevezésű onlinejáték-üzemeltető multinacionális cégcsoportnak. E cégcsoportnak többek között máltai leányvállalatai is vannak, amelyek szerencsejátékokat és sportfogadásokat kínálnak interneten keresztül a www.bet-at-home.com oldalon, és erre vonatkozóan online szerencsejátékokra és sportfogadásokra kiadott máltai engedélyekkel rendelkeznek. A weboldal több nyelven, többek között német nyelven is elérhető. A máltai leányvállalatok, legalábbis 2007 decemberéig, egy Linzben (Ausztria) üzembe helyezett szervert használtak, amelyet az az osztrák jog hatálya alá tartozó bet-at-home.com Entertainment nevű társaság bocsátott a rendelkezésükre, amelynek az ügyvezetői J. Dickinger és F. Ömer voltak, és ez utóbbi társaság biztosította a weboldal és a játékokhoz szükséges szoftver karbantartását, valamint a felhasználók részére az ügyfélszolgálatot.

J. Dickinger és F. Ömer – mint a bet-at-home.com Entertainment GmbH ügyvezetői – ellen az osztrák jog megsértése miatt büntetőeljárás indult. Mivel az ügyben eljáró Bezirksgericht Linznek (linzi körzeti bíróság, Ausztria) kétségei voltak afelől, hogy az osztrák szabályok összeegyeztethetők-e az uniós joggal, különösen a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságával, úgy döntött, hogy kérdéseivel előzetes döntéshozatal céljából a Bírósághoz fordul.

Ítéletében a Bíróság emlékeztet arra, hogy ítélezési gyakorlata szerint a szerencsejátékok szervezésére vonatkozó monopólium a szolgáltatásnyújtási szabadság korlátozását képezi. Ugyanakkor az ilyen korlátozás olyan nyomós közérdekekkel igazolható, mint például a fogyasztók különösen magas szintű védelmének biztosítása.

A Bíróság hangsúlyozza, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelmek esetén azon kérdés eldöntése, hogy a nemzeti jogszabályok valójában milyen célokat kívánnak megvalósítani, valamint annak értékelése, hogy az e célok megvalósítása érdekében hozott intézkedések

arányosak-e, a kérelmet előterjesztő bíróságok hatáskörébe tartozik, és e kérdést illetően a Bíróság csupán bizonyos szempontokat határoz meg az ítéletében.

E tekintetben a Bíróság többek között emlékeztet azon ítélkezési gyakorlatára, miszerint annak érdekében, hogy összhangban legyen a bűnözés elleni küzdelem, valamint a játékkalkalmak csökkentésének céljával, a szerencsejátékok területén monopóliumot bevezető olyan nemzeti szabályozásnak, amely lehetővé teszi azt, hogy a monopólium jogosultja terjeszkedő politikát folytasson, azon a megállapításon kell alapulnia, hogy a játékokhoz kötődő bűnözés és csalás olyan problémát jelent az érintett tagállamban, amely a szabályozott tevékenységek kiterjesztésével orvosolható lenne. A Bíróság ugyanakkor hangsúlyozza, hogy az államkincstár bevételeinek maximalizálása mint egyedüli cél nem teszi lehetővé a szolgáltatásnyújtási szabadság ilyen jellegű korlátozását.

Ebben az összefüggésben a Bíróság felhívja a figyelmet arra, hogy csak az olyan reklámozás engedhető meg, amely mértéktartó, és szigorúan a fogyasztóknak az ellenőrzött játékok rendszere felé orientálásához szükséges mértékre korlátozódik. A terjeszkedést szolgáló üzletpolitika, amelynek célja a szerencsejátékok globális piacának bővítése, nem áll összhangban a bűnözés és a csalások elleni küzdelem céljával.

Végül a Bíróság azt a kérdést vizsgálja, hogy a szerencsejáték-szervezőkkel szemben más tagállamokban folytatott azon ellenőrzéseket, amelyeknek a hatálya alá jelen esetben a máltai leányvállalatok Máltán tartoznak, figyelembe kell-e venniük a tagállam – jelen esetben Ausztria – hatóságainak. J. Dickinger és F. Ömer, valamint a máltai kormány szerint ugyanis Málta az internetes szerencsejátékok terén olyan hatékony szabályozási rendszert dolgozott ki, amely megfelel a játékosok csalásokkal szembeni védelme céljának.

E tekintetben a Bíróság emlékeztet arra, hogy ezen ágazat uniós szintű szabályozása harmonizációjának hiányában a különböző tagállamok által kiállított engedélyek kölcsönös elismerésének a kötelezettsége az uniós jog jelenlegi állása szerint nem állhat fenn, és pusztán az a tény, hogy valamely tagállam egy másik tagállamtól eltérő védelmi rendszert választott, nem befolyásolhatja az e területen hozott rendelkezések szükségességének és arányosságának megítélését.

A Bíróság ezt követően megállapítja, hogy azon ítélkezési gyakorlata, miszerint nincs összhangban a szolgáltatásnyújtás szabadságával az, ha a fogadó tagállamban valamely szolgáltatóval szemben közérdekből alkalmaznak korlátozásokat, amennyiben ezeket az érdekeket a letelepedése szerinti tagállamban már biztosítják, az uniós jog fejlettségének jelenlegi állapotában nem alkalmazható olyan területen, mint a szerencsejátékoké, amely nem képezi uniós szintű harmonizáció tárgyát, és amely területen a tagállamok széleskörű mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek az általuk elérni kívánt célokat és az általuk megvalósítani kívánt védelmi szintet illetően.

E tekintetben a Bíróság kiemeli, hogy az egyes tagállamok nem rendelkeznek feltétlenül azonos technikai eszközökkel az online szerencsejátékok ellenőrzéséhez. Az a tény, hogy a fogyasztóknak a piaci szereplő által elkövetett csalásokkal szembeni védelmének adott szintjét fejlett ellenőrzési és felügyeleti eszközök alkalmazásával lehet elérni egy adott tagállamban, nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy ugyanilyen szintű védelmet más, olyan tagállamokban is el lehet érni, amelyek nem rendelkeznek ilyen technikai eszközökkel, illetve nem e módszereket választották. Valamely tagállam joggal dönthet úgy, hogy a területén folytatott gazdasági tevékenységet felügyelni óhajtja, amit nem tud megtenni, ha a valamely más tagállam hatóságai által olyan szabályozási rendszer segítségével végzett ellenőrzésekre kell hagyatkoznia, amelyet nem ő tart irányítása alatt.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106